

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 54/02-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť K. P., toho času v Ústave na výkon väzby v L., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Okresným úradom vyšetrovania Policajného zboru v Trenčíne v trestnom konaní vedenom proti nemu pod č. k.: KUV 68/20 – 2001, pre porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Trenčín pri rozhodovaní o jeho vzatí do vyšetrovacej väzby v uvedenej trestnej veci a pre porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky orgánmi činnými v trestnom konaní vedenom proti nemu pod č. k.: KUV 68/20 – 2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. P. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2002 doručená sťažnosť K. P., toho času v Ústave na výkon väzby v L. (ďalej len „sťažovateľ“).

Sťažovateľ uviedol, že porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) sa dopustil Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „okresný úrad vyšetrovania“), keď 8. júla 2000 vyšetrovateľ tohto úradu vyšetrovania zadržal sťažovateľa ako obvineného z trestného činu a dal Okresnej prokuratúre v Trenčíne podnet na podanie návrhu na jeho vzatie do vyšetrovacej väzby pre údajný pokus o útek z územia Slovenskej republiky.

Vyšetrovateľ okresného úradu vyšetrovania začal na základe uznesenia sp. zn. OUV 458/2000 TN z 27. júna 2000 a uznesenia sp. zn. OUV 458/2000 TN z 9. augusta 2000 proti sťažovateľovi trestné stíhanie. Sťažovateľ však namieta, že uznesenie o vznesení obvinenia z 27. júna 2000 mu nebolo zákonným spôsobom oznámené, takže 8. júla 2000, keď sa pokúsil vycestovať z územia Slovenskej republiky, o tom, že je obvinený zo spáchania trestného činu, nevedel. Zo Slovenskej republiky navyše vycestoval aj 30. júna 2000 a 4. júla 2000, a to bez akýchkoľvek problémov.

Po zadržaní sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy, keď vyšetrovateľ okresného úradu vyšetrovania neupovedomil sťažovateľovho obhajcu o jeho výsluchu, v dôsledku čoho sa sťažovateľ (ako sám uvádza) nemohol vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, čím bolo porušené aj jeho právo na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy.

Okresný súd Trenčín (sťažovateľ označuje konkrétne sudcu JUDr. F.) vedel o uvedených, sťažovateľom namietaných skutočnostiach, no aj napriek tomu uznesením (ktoré však sťažovateľ bližšie neoznačil a nepredložil ústavnému súdu ani jeho kópiu) rozhodol o jeho vzatí do vyšetrovacej väzby.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 17 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ taktiež uviedol, že v trestnom konaní v uvedenej trestnej veci boli preukázateľne porušené jeho základné práva zaručené v čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti možno vyrozumiť, že malo ísť o porušenie v súvislosti s úkonmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania. Sťažovateľ neuviedol, o aké úkony presne malo ísť a ktoré orgány činné v trestnom konaní sa mali v súvislosti s ich vykonaním dopustiť porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa zakotvených v spomenutých ustanoveniach ústavy.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ nepripojil k sťažnosti kópiu právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Trenčín, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv, neoznačil, ktoré orgány činné v trestnom konaní a akým konaním sa mali dopustiť porušenia jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, ktorých porušenie namietal, a nepredložil ústavnému súdu ani iné dôkazy o svojich tvrdeniach uvedených v sťažnosti (napr. uznesenia okresného úradu vyšetrovania sp. zn. OUV 458/2000 TN z 27. júna 2000 a 9. augusta 2000, resp. uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 27/2001 z 9. júla 2001, na ktoré sa vo svojej sťažnosti odvoláva).

K sťažnosti taktiež nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd listom z 29. januára 2002 upozornil sťažovateľa na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jeho sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Sťažovateľa vyzval, aby v lehote 21 dní od doručenia výzvy tieto nedostatky odstránil a pripojil k sťažnosti splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ jeho sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ listom z 18. februára 2002 požiadal o predĺženie lehoty stanovenej mu ústavným súdom na doplnenie sťažnosti. Ústavný súd jeho žiadosti vyhovel a listom z 27. februára 2002 mu oznámil predĺženie lehoty o ďalších 30 dní (odo dňa doručenia uvedeného listu).

Sťažovateľ aj napriek tomu, že vyššie uvedený list ústavného súdu adresovaný mu do vlastných rúk prevzal podľa poštovej doručenky 6. marca 2002, na výzvu ústavného súdu nereagoval ani v súdom predĺženej lehote (30 dní odo dňa doručenia uvedeného listu) a neurobil tak ani do dňa predbežného prerokovania jeho sťažnosti ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ aj napriek tomu, že výzva ústavného súdu z 29. januára 2002 mu bola doručená 1. februára 2002 a list z 27. februára 2002 o predĺžení súdom stanovenej lehoty o ďalších 30 dní prevzal 6. marca 2002, nedostatky svojej sťažnosti do dnešného dňa neodstránil, hoci bol na možnosť jej odmietnutia v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upozornený.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2002